
YHTEENVETOJA VAALEISTA PIETARIN TYÖVÄENKUURLIASSA

1. VALTUUTETTUJEN VAAЛИT

Työläisten mielialan luonteenomaisimpana piirteenä vuoteen 1907 verrattuna on suuri mielenkiinnon kasvu vaaleihin nähden. Ellei oteta huomioon pieniä ryhmiä pahasia, joita on siellä täällä eri tuotantolaitoksissa, niin voidaan huoletta sanoa, että boikottimielialoja ei ole lainkaan. Obuhov¹¹⁷ ei boikotoinut, vaan siltä oli tehtaan hallinnon tahdosta riistetty valitsemisen mahdollisuus. Nevan laivaveistämö oli ainoa, jossa boikotitit esiintyivät järjestyneesti, mutta sielläkin työläisten suuri enemmistö lausui kannattavansa osallistumista. Työläisten laajat joukot olivat vaalien kannalla. Enemminkin, ne pyrkivät saamaan aikaan vaalit ja valitsivat suurella innostuksella, mikäli niille ei asetettu voittamattomia esteitä. Siitä ovat todistuksena myös äskettäiset joukkovastalauseet „selityksiä“ vastaan....

Valittiin miltei yksinomaan sosialidemokraatteja tai sosialidemokraatteja lähellä olevia. Pakottavien syiden vuoksi vain muutamissa tuotantolaitoksissa onnistuttiin esittämään johdonmukaisen työväendemo-

kratian ohjelma, varsinkin kun likvidaatторit järkevästi peittivät työläisiltä oman ohjelmansa. Mutta siellä, missä se onnistuttiin tekemään, siellä työläiset kaikkialla hyväksyivät „evästykseksi“ antilikvidaatторien ohjelman. Tällaisissa tapauksissa likvidaatторit — ilmeisesti kunnioittamatta itseään enempää kuin mielipiteitäänkään — ilmoittivat, että „oikeastaan hekin ovat tällaisen evästyksen kannalla“ (Nevan laivaveistämö) ja esittivät „korjauksia“ yhdistymisvapaudesta, jotka tarpeettomina hylättiin. Siis vaalit suoritettiin pääasiassa „henkilöittäin“. Ja suuri enemmistö valtuutetuista osoittautui olevan sosialidemokraatteja ja heitä lähellä olevia.

Sosialidemokratia on työväenluokan etujen ainoa ilmaisiija, siitä puhuvat valtuutettujen vaalit.

2. VALITSIJAMIESTEN VAAЛИT

Kokoontuneista 82 valtuutetusta oli varmoja antilikvidaatторeja 26, varmoja likvidaatторeja 15, muut 41 olivat „yksinkertaisesti sosialidemokraatteja“, sosialidemokraatteja lähellä olevia ja puolueettomia vasemmistolaisia.

Ketä kannattavat nuo 41, minkälaisen poliittisen linjan he hyväksyvät — sellainen oli kysymys, joka ennen kaikkea kiinnosti „ryhmäkuntalaisia“.

Valtuutettujen kokouksen suuri enemmistö kannatti evästystä, jonka „Pravdan“ kannattajat esittivät. Siten kokous määritteli luonteensa. Antilikvidaatторien poliittinen linja voitti. Likvidaatторien yritys sen estämiseksi epäonnistui.

Jos likvidaatторit olisivat olleet poliittisesti rehellisiä, jos he olisivat pitäneet arvossa omia mielipitei-

tään, niin he olisivat poistaneet omat ehdokkaansa ja jättäneet kaikki paikat „Pravdan“ kannattajille. Olihan itsestään selvää, että ehdokkaina saattoivat olla vain evästyksen kannattajat. Evästyksen vastustajat evästyksen puolustajina — siihen voivat lähteä vain poliittisesti vararikkoutuneet. Likvidaattorit lähtivät siihenkin! Saluumalla valtuutettujen edessä omat mielipiteensä, tekeytymällä väliaikaisesti „omiksi miehiksi“, jotka muka „eivät mitenkään vastusta“ hyväksyttyä evästyksiä, leikkimällä yhtenäisyyttä ja tekemällä valituksia antilikvidaattorien suhteen syyttäen näitä hajoittajiksi he yrittivät hellyttää ryhmiin kuulumatonta valtuutettua ja jotenkin „viedä läpi“ omia miehiään. Ja tosiaankin, petkuttamalla valtuutettuja he saivat viedyksi heitä läpi.

Oli selvää, että likvidaattorien seikkailupolitiikalla ei ole rajoja.

Yhtä selvää oli, että ainoastaan „Pravdan“ poliittinen linja ja vain se saa osakseen Pietarin proletariaatin kannatuksen, että valtuutettujen tahdon mukaisesti työläisten edustajana voi olla vain „Pravdan“ kannattaja.

Suurempaa voittoa me emme halunneetkaan...

3. KAKSI YHTENÄISYYTTÄ

Ennen kun siirrymme edustajan vaaleihin, on sanottava pari sanaa siitä „yhtenäisyydestä“, joka näytteli kohtalokasta osaa valitsijamiesten vaalien yhteydessä ja johon likvidaattorit tarraavat kuin hukkuva oljenkorteen.

Trotsky kirjoitti joku aika sitten „Lutshissa“, että aikoinaan „Pravda“ oli yhtenäisyyden kannalla, mutta

nyt se on muka yhtenäisyyttä vastaan. Onko se totta? Totta ja valetta. Totta, että „Pravda“ oli yhtenäisyyden kannalla. Valetta, että se nyt olisi yhtenäisyyttä vastaan: „Pravda“ on aina kutsunut johdonmukaista työväendemokratiaa yhtenäisyyteen.

Mistä siis on kysymys? Siitä, että „Pravda“ sekä „Lutsh“ yhdessä Trotskin kanssa käsittävät yhtenäisyyden aivan eri tavalla. Ilmeisesti on olemassa erilaista yhtenäisyyttä.

„Pravda“ on sitä mieltä, että yhdeksi kokonaisuudeksi voidaan yhdistää vain bolshevikit ja puoluemies-menshevikit. Yhtenäisyys puoluevastaisista aineksista, likvidaattoreista erottautumisen pohjalla! Sellaisen yhtenäisyyden kannalla „Pravda“ on aina ollut ja tulee edelleenkin olemaan.

Mutta Trotski käsittää kysymyksen toisin: hän panee yhteen läjään kaikki, sekä puoluekantaisuuden vastustajat että sen puolustajat. Eikä hänellä tietenkään synny minkäänlaista yhtenäisyyttä: viisi vuotta hän harjoittaa tuota lapsellista yhdistämättömissä olevan yhdistämisen saarnaamista ja on nyt saavuttanut sen, että meillä on kaksi lehteä, kaksi ohjelmaa, kaksi konferenssia eikä tippaakaan yhtenäisyyttä työväendemokratian ja likvidaattorien välillä!

Samaan aikaan kun bolshevikit ja puoluemies-menshevikit liittyvät yhä lujemmin yhdeksi kokonaisuudeksi, likvidaattorit kaivavat kuilua itsensä ja tämän kokonaisuuden välille.

Liikkeen käytäntö vahvistaa „Pravdan“ yhtenäisyssuunnitelman.

Liikkeen käytäntö lyö hajalle Trotskin yhdistämättömissä olevan yhdistämisen lapsellisen suunnitelman.

Enemmänkin. Mielikuvituksellisen yhtenäisyyden saarnaajasta Trotski muuttuu likvidaattorien käskyläiseksi, joka tekee likvidaattoreille otollista työtä.

Trotski on tehnyt kaiken voitavansa, että meillä olisi kaksi keskenään kilpailevaa lehteä, kaksi kilpailevaa ohjelmaa, kaksi toisensa kieltävää konferenssia — ja nyt tuo valelihaksinen ennätysmestari itse laulaa meille yhtenäisyydestä!

Se ei ole yhtenäisyyttä, vaan ilveilijälle sopivaa peliä.

Ja kun tuo peli teki likvidaattoreille mahdolliseksi kolmen oman valitsijamiehensä läpiviemisen, niin siten tapahtui siksi, ettei voitu lyhyessä ajassa paljastaa yhtenäisyysilveilijöitä, jotka olivat peittäneet lippunsa työläisiltä...

4. EDUSTAJAN VAALIT

Tästä on helppo ymmärtää, minkälaisesta „yhtenäisyydestä“ likvidaattorit saattoivat puhua, kun he kääntyivät „Pravdan“ kannattajain puoleen ehdottamalla yhtä edustajaehdokasta Duumaan. He yksinkertaisesti ehdottivat äänestettäväksi likvidaattorien ehdokkaan puolesta vastoin valtuutettujen tahtoa, vastoin Pietarin proletariaatin evästyistä. Mitä muuta „Pravdan“ kannattajat olisivat voineet siihen vastata, kuin että valtuutettujen evästys on pyhä ja että edustajana voi olla vain evästyksen kannattaja? Rikokoako valtuutettujen tahtoa likvidaattorien selkärangattomuuden vuoksi vaiko harpata viimemainittujen oikuttelujen yli Pietarin proletariaatin evästyksen hyväksi? „Lutsh“ kirkuu „Pravdan“ hajoitustyöstä

ja levittää perättömiä juoruja valitsijamiehistä, mutta minkä vuoksi likvidaattorit eivät suostuneet arvannostoon kuuden työläis-valitsijamiehen välillä, jota „Pravdasta“ heille ehdotettiin? Sen hyväksi, että työläisistä olisi saatu yhteinen ehdokas, me menimme sellaiseenkin myönnötykseen, mutta miksi likvidaattorit, me kysymme, hylkäsivät arvannoston? Minkä vuoksi „Lutshin“ kannattajat katsoivat kuusi ehdokasta Duumaan paremmaksi kuin yhden? Ehkä „yhtenäisyyden“ vuoksi?

„Lutsh“ sanoo, että Gudkov esitti ehdokkaaksi „Pravdan“ kannattajaa Badajevia, mutta ehdotusta ei hyväksytty, lisää likvidaattorilehti vaatimattomasti. Mutta ovatko „Lutsh“ lehden likvidaattorit unohtaneet sen, että heidän kannattajansa Petrov, eikä „pravdalainen“, kieltäytyi ottamasta pois ehdokkuuttaan ja siten näytti käytännössä likvidaattorisen „yhtenäisyyteen“ pyrkimykseen. Ja kuitenkin tuota nimitetään yhtenäisyydeksi! Ehkäpä sekin, kun „Lutshin“ toinen kannattaja Gudkov asetti oman ehdokkuutensa sen jälkeen, kun „Pravdan“ kannattaja Badajev oli jo valittu, on myöskin yhtenäisyyttä? Kuka siihen uskoo?

„Lutsh“ mainostaa farisealaisesti poliittista persoonallisuutta vailla olevaa Sudakovia, joka muka kieltäytyi ehdokkuudestaan yhtenäisyyden hyväksi. Mutta eikö „Lutsh“ tiedä, että Sudakov yksinkertaisesti ei voinut asettua ehdokkaaksi, sillä hän sai vain kaksi lappusta? Miten pitää nimittää lehteä, joka rohkenee valehdella kaikkien silmien edessä?

Poliittinen selkärangattomuus — onko se todellakin likvidaattorien ainoa „ominaisuus“?

Likvidaattorit yrittivät kadettien ja lokakuulaisten tahdosta viedä läpi Duumaan oman miehensä Pietarin työläisten tahtoa vastaan. Mutta eikö työväenjoukoista erillään oleva „Lutsh“ todellakaan käsitä, että sellaiselle edustajalle Pietarin työläiset olisivat lausuneet epäluottamuksensa?

*Sanomalehti „Pravda“ № 151,
lokakuun 24 pnä 1912*

Allekirjoitus: K. S t.

*Julkaistaan lehden tekstin
mukaan*